

[Harald Nielsen.]

alle gode kulturelle interesser dér skal kunne plejes o. s. v. o. s. v. Det er der ingen uenighed om, således ønsker vi radiofonien.

Den højtærede minister udtalte imidlertid, at hvis man skulle den vej at lade alle licensbetalende lyttere og måske endnu flere stemme, burde man lade alle radiorådets medlemmer vælge ved direkte valg. Det mener jeg ikke er rimeligt. Hvis lytterne får flertal i rådet, og hvis de også besætter formandsposten, så synes jeg, de har fået den placering, som de har krav på, og da statsradiofonien jo har monopol på udsendelser, et monopol, som staten oven i købet har skabt, må det offentlige have indseende med, hvad der foregår, og derfor også have medlemmer i ledelsen. Det er således ganske naturligt, at man ved siden af har repræsentanter valgt af folketinget samt en repræsentant for undervisningsministeriet.

Så kom den højtærede minister meget udførligt ind på betragtninger over, hvordan den valglov skulle se ud, som skulle knyttes til et sådant lyttervalg, og han havde en uendelighed af betæneligheder, så mange, at jeg måtte forstå, at han egentlig fandt det umuligt at gennemføre en sådan valgordning. Deri er jeg ikke enig med ham. Jeg tror, og det mener mange med mig, at det er muligt at udforme en valgordning, når man holder sig til de lyttere, der har licenskort. Jeg gjorde allerede i min fremsættelsestale opmærksom på, at de store fagorganisationer, der tæller i hundredtusindvis af medlemmer, er i stand til at holde urafstemning mellem deres medlemmer. Hvorfor skulle det være umuligt en gang hvert 4. år at udsende stemmesedler til hver betalende lytter, der skal sendes tilbage i udfyldt stand på samme måde, som man foretager urafstemning i en forening? Man har en vedhængende seddel, som kan rives af, hvorpå mandens navn og adresse og eventuelt fødselsår og -dato står, således at man i sit kartotek er i stand til at konstatere, at den indsendte stemmeseddel kommer fra en lytter, uden at man dog kan se, hvorledes han har stemt. Senere åbner man stemmesedlen og ser, hvorledes afstemningen er faldet ud. Det vil slet ikke være nogen umulig og uoverkommelig opgave at organisere det på denne måde; der kunne måske også tænkes andre fremgangs-

måder. Vi har imidlertid ment, det var mest naturligt at drøfte dette i et udvalg og dér finde frem til, hvilke retningslinier valgloven skulle følge, og, når vi var så vidt, udarbejde de tekniske enkeltheder.

Den højtærede minister var meget ængstelig for, at man ikke kunne bevare hemmeligheden ved afstemningen. Ja, men hvordan er det under de nuværende forhold? Nu er der jo ingen hemmelighed. Nu forefindes der foreningslister, og det er særdeles velkendt i hvert sogn næsten, hvem der er medlem af denne eller hin lytterforening. Man kunne sige, at valghemmeligheden er totalt borte, når man foretager valg på det grundlag, at man for at kunne få indfyldelse skal melde sig ind i en lytterforening. I den henseende kan jeg ikke tænke mig, at den nye valgordning skulle blive dårligere, tværtimod må jeg finde, at den må blive bedre, navnlig hvis man organiserer valget på den måde, som jeg lige for et øjeblik siden nævnte.

Den højtærede minister var også meget ængstelig for, at man, hvis man gik over til direkte lyttervalg, ville politisere lyttervalget; så ville der gå politik i rådirådet o. s. v. Jeg skal ikke på nærværende tidspunkt give mig til at drøfte, hvordan det forholder sig i så henseende i øjeblikket, men det er dog for tiden sådan, at når foreningerne skal ud at hverve medlemmer, så føres der også en agitation, og jeg tror, at den højtærede minister må gøre sig fortrolig med, at også under denne agitation kommer forskellige politiske bemærkninger og betragtninger frem, forskellige argumenter af politisk art for at overbevise denne eller hin om, at han bør træde ind i en forening. Derfor synes jeg, at hele den kritik, som den højtærede minister havde mod de direkte valg, kan man lige så godt vende mod den valgordning, vi nu har. Også dér foregår der agitation, også dér foregår der mange forskellige ting i forbindelse med hvervningen af medlemmer, og naturligvis også ting, der berører den politiske side af sagen.

Den højtærede minister sagde, at det, vi bad om med hensyn til offentlighed i rådets møder, var imødekommet. Det tror jeg nu ikke man kan sige, for det, vi ønsker, er jo, at der efter hvert eneste møde i programudvalget og radiatorådet skal gives en